

မောင်ပင်းစိုး

**လူငယ်
မွက်ပေါက်**

လူငယ်လမ်းညွှန်အောင်ပေါ်များ

လူငယ်နှင့် အောင်မြင်မှုဆီသို့

လူငယ်တွေဟာ အောင်မြင်ဆီသို့ သွားချင်ခဲ့ကြပါလိမ့်မယ်။ ဒါပေမယ့် အောင်မြင်မှုတွေနဲ့ လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးနေခဲ့ကြရတွေလည်း ရှိခဲ့ပါလိမ့်မယ်။ လူတိုင်းလည်း အောင်မြင်မှုဆီသို့ လျှောက်ခဲ့ကြတာပါပဲ။ ဒါပေမယ့် တချို့ကျတော့ အောင်မြင်တယ်။ တချို့ကျတော့ ဖြစ်မလာဘူး။ အဲဒါ ဘာကြောင့်လဲဆိုတာလေးတွေကို အနည်းငယ်သုံးသပ်ပြလိုတာကြောင့် ဒီဆောင်းပါးလေးကို ရေးဖြစ်လိုက်ပါတယ်။

မှန်ပါတယ်။ လုပ်ဆောင်ချက်ချင်းတူတာတောင် အချို့မှာ အဆင်ပြေစွာ အောင်မြင်မှုဆီကို လျှောက်လှမ်းနိုင်ခဲ့ပေမယ့် တချို့မှာတော့ နာလန်တောင် မထူနိုင်အောင် အရှုံးတွေနဲ့ ရင်ဆိုင်ရတတ်ပါတယ်။ အမှန်က တော့ ကံတရားနဲ့ ဆိုင်ပါတယ်။ ဒီတော့ ကံဆိုတာ ဘာလဲ။ ‘ကံ’ ဆိုတာ ပါဠိလို ‘ကမ္မ’ ဆိုတဲ့စကားကနေ ဆင်းသက်လာတာပါ။ ‘ကမ္မ’ဆိုတာ အလုပ်ပါဘဲ။ ဆိုတော့ ကိုယ်လုပ်တဲ့လုပ်ရပ် နဲ့ဆိုင်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဒီလိုအောင်မြင်မှုတွေဟာ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်မတူညီဘဲ ကွာသွားခြင်းဖြစ်ပါတယ်။

နောက် အလုပ်တစ်ခုလုပ်တော့မယ်ဆိုရင်တော့ ယုံကြည်မှုကို တည်ဆောက်နိုင်ရပါလိမ့်မယ်။ ယုံကြည်မှုဆိုတာ စိတ်ဓာတ်ကို ခွန်အားဖြစ်စေတဲ့ အစာပါပဲ။ ဒါကြောင့် ယုံကြည်မှုနဲ့ လုပ်ငန်းကို အကောင်အထည်ဖော်ဖို့တော့ လိုအပ်ပါတယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်မှုမရှိတာမျိုး ဖြစ်ပါ့မလားဆိုတဲ့ မတင်မကျမျိုးနဲ့ ဆိုရင်တော့ အောင်မြင်မှုဟာ သီသီလေးနဲ့ လွဲနေဦးမှာပါ။ ဒါနဲ့ပတ်သတ်ပြီးတော့ ဖတ်ဖူးတာလေးကို အနည်းငယ် တန်ဆာဆင်ပြီး ပြန်လည်ပြီးတော့ ပြောပြချင်ပါတယ်။

တစ်ခါက အညာတစ်ခွင်မှာ မိုးခေါင်ရေရှားဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့် ရွာသားတွေအားလုံးဟာ မိုးရွာစေဖို့နည်းမျိုးစုံလုပ်ကြတယ်။ ပရိတ်ရွတ်တာတို့၊ လွန်ဆွဲတာတို့ စသဖြင့် မိုးရွာဖို့ ဆုတောင်းပွဲကြီး အကြီးအကျယ်လုပ်ခဲ့ကြတယ်။ လူပေါင်းစုံပါပဲ။ အဲဒီ ထဲမှာ အသက်၁၃ နှစ်အရွယ် ကလေးတစ်ယောက်ဟာ သူများနဲ့မတူဘူး ပေါ့။။ သူ့လက်ထဲ ထီးတစ်လက်ဆောင်လာခဲ့တယ်။ ဘာဖြစ်လို့ထီးကို ဆောင်ယူခဲ့တာလဲဆိုတော့ မိုးရွာလာရင်ဆောင်းဖို့လို့ ဆိုပါတယ်။

အဲဒါဟာ ယုံကြည်မှုပါပဲ။ ဘာအလုပ်ပဲဖြစ်ဖြစ် အောင်မြင်ချင်ရင်တော့ ယုံကြည်မှုကို ဦးစွာတည်ဆောက် ဖို့လိုအပ်ပါတယ်။ ယုံကြည်မှုဟာ စိတ်ခွန်အားကို ဖြစ်စေပါတယ်။ ဒါကြောင့် ခုနက ကလေးတစ်ယောက်လို ရွာကိုရွာရမယ်လို့ ယုံကြည်မှုမျိုးအထိ တည်ဆောက်နိုင်မယ်ဆိုရင် အောင်မြင်မှုဟာ အတော်လေးကို နီးစပ်သွားပါလိမ့်မယ်။

နောက်တစ်ချက် ယုံကြည်တာထက် ပိုပြီးတော့ ယုံကြည်ရမယ်။ ဒါကတော့ လုံးဝကို ယုံကြည်ရမယ်ပေါ့။ မုချအနေနဲ့ကို ယုံကြည်ရပါလိမ့်မယ်။ ဒါနဲ့ပတ်သတ်ပြီးတော့လည်း အကြောင်းအရာလေးကို ပြန်လည်ပြီးတော့ မျှဝေပေးလိုက်ချင်ပါတယ်။

တစ်ခါက ဖခင်တစ်ယောက်ဟာ လက်ထဲမှာရှိတဲ့ သူ့သားလေးကို မိုးပေါ်ကို အတန်ငယ် ပစ်မြှောက်လိုက်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကလေးငယ်ဟာ အဲဒီ လို ပစ်မြှောက်တာကို နည်းနည်းမှ ထိတ်လန့်မှု မဖြစ်ဘူး။ ပျော်တောင် ပျော်နေခဲ့တယ်။ ဘာဖြစ်လို့ မိုးပေါ်ပစ်မြှောက်တာကို မထိတ်လန့်ဘဲ ပျော်နေရတာ လဲဆိုရင် တကယ်လို့ အောက်ကို ပြန်ပြုတ်ကျလာရင် သူ့အဖေက မိအောင်ဖမ်းမယ်ဆိုတာ သိလို့ပါပဲ။ အဲဒီ အချိန်မှာ ဖြစ်ပေါ်နေတဲ့ကလေးငယ်ရဲ့ ယုံကြည်မှုကျတော့ သာမန်ယုံကြည်မှုမျိုးမဟုတ်တော့ဘူး။ လုံးဝ မုချကို ယုံကြည်တဲ့ ယုံကြည်မှုမျိုးပဲပေါ့။

အဲဒီ လိုပါပဲ အလုပ်တိုင်းမှာ အောင်မြင်ချင်ရင်တော့

ဖြစ်ကိုဖြစ်ရမယ်ဆိုတဲ့။ မဖြစ်ဘူးဆိုတာ မရှိဘူးဆိုပြီး စိတ်ကို
အစွမ်းကုန်မြှင့်တင်ပြီးတော့ မုချယုံကြည်မှုနဲ့ အောင်မြင်မှုဆီကို
ရောက်အောင်လှမ်းနိုင်ဖို့ လိုပါတယ်။ ဒီလိုဆိုရင်တော့
တစ်ဝက်ကျော်ကျော်လောက်ဟာ သေချာသလောက်ဖြစ်သွားပါပြီ။ ဒါကြောင့် ခုနက
အထက်ပေါ်ကို ပစ်မြှောက်ခံရတဲ့ ကလေးငယ်မျိုးရဲ့ ယုံကြည်မျိုးဖြစ်တဲ့
လုံးဝယုံကြည်မှုမျိုးကိုလည်း တည်ဆောက်နိုင်ဖို့ လိုအပ်ပါတယ်။

ဒီလိုယုံကြည်မှုတွေဟာ မျှော်လင့်ချက်နဲ့ တည်ဆောက်ရမှာဖြစ်ပါတယ်။
ဒါကြောင့် မျှော်လင့်ချက်ကင်းမဲ့နေလို့လည်း မဖြစ်ဘူးပေါ့။
မျှော်လင့်ချက်ဆိုတာမျိုးလည်း လိုအပ်တယ်။ မျှော်လင့်ချက်မရှိဘဲ
ယုံကြည်နေတာမျိုးဆိုတာကလည်း မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ ဒါကြောင့်
ကိုယ်မျှော်လင့်ထားတဲ့အတိုင်း အောင်မြင်မှုဆီကို သွားတဲ့အခါ ယုံကြည်မှုတွေ
ယှဉ်တွဲပြီးတော့ လျှောက်ဖို့ပေါ့။ မျှော်လင့်ချက်နဲ့ ပတ်သတ်ရင် -

လူတိုင်းဟာ ညတိုင်း မဖြစ်မနေ အိပ်ရာဝင်ကြရတယ်။ ဒီလို
အိပ်တဲ့အခါ မနက်ဖြန်အတွက် လုပ်စရာတွေ ရှိနေသေးတော့ အိပ်ရာထဖို့အတွက်
နှိုးစက်လေးတွေ ချထားပြီး အိပ်ကြတယ်။ ဒါပေမယ့် လူ့ဘဝရဲ့ သက်တမ်းဆိုတာ
နေ့မြင် ညပျောက်ဆိုတဲ့အတိုင်း ဘာမှ မှန်းဆလို့မှ မဖြစ်တာ။ အဲဒီ လို မသေချာမှန်း
သိပေမယ့် မနက်ဖြန်ထဖို့ဆိုပြီးတော့ နာရီလေးကို နှိုးစက်ပေးထားခဲ့ကြတယ်။
ဘာဖြစ်လို့ပေးထားခဲ့တာလဲဆိုတော့ မနက်ဖြန် စောစော ထကိုထရမယ်ဆိုတဲ့
မျှော်လင့်ချက်လေးကြောင့်ပါပဲ။

အဲဒီ လိုပဲ မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာဟာ ရှိကောင်းရှိပါတယ်။ ဒါပေမယ့်
အဲဒါကို မေ့ထားပါ။ မေ့ပစ်ပါ။ မနက်ဖြန်များစွာအတွက် ရှင်သန်ဖို့အတွက် ရင်ဆိုင်ဖို့
အောင်မြင်ဖို့ဆိုတဲ့ မျှော်လင့်ချက်ကို ထားပြီးတော့ ကိုယ်သွားရမယ့်
လမ်းကြောင်းပေါ်ကို တန်းတန်းမတ်မတ်လျှောက်သွားနိုင်ဖို့ လိုအပ်ပါတယ်။

အထက်ကပြောခဲ့တဲ့ ကမ္မ ဆိုတဲ့ စကားလုံးလေးကို ပြန်လည်ပြီးတော့

ပြောဖို့လိုအပ်ပါလိမ့်မယ်။ အလုပ်ကောင်းဖို့ပါပဲ။ အလုပ်တိုင်းမှာ
စေတနာလေးပါတယ်။ အဲဒီ စေတနာလေးဟာ ကောင်းတာလုပ်ရင်
ကောင်းတဲ့စေတနာအဖြစ် သက်ရောက်မှုဖြစ်ပါတယ်။ ဒီတော့ ကောင်းတာလုပ်ရင်
ကောင်းတာစံရမယ်။ မကောင်းတာလုပ်ရင် မကောင်းတဲ့
သက်ရောက်မှုဖြစ်ပေါ်လာပါလိမ့်မယ်။ ဒါကြောင့် စေတနာကောင်းတွေနဲ့
လုပ်ဖို့ဟာလည်း အောင်မြင်မှုရဲ့ အဓိကသော့ချက်ပါပဲ။
ကောင်းတာလုပ်ဖို့အတွက်ဆိုရင်တော့ စောတယ်လို့ မထင်ပါနဲ့။ ဘယ်နေရာဖြစ်ဖြစ်
ဘယ်အချိန်ဖြစ်ဖြစ် အကောင်အထည်ဖော်ဆောင်ရွက်ဖို့ လိုအပ်ပါတယ်။
ဒါနဲ့ပတ်သက်ပြီးတော့ လူငယ်တစ်ယောက်ကို ပြောခဲ့ဖူးတာလေးရှိတယ်။ အဲဒီ ထဲက
ပြန်လည်ပြီးတော့ ကောက်နုတ်လိုပါတယ်။

ကောင်းတာလုပ်တဲ့နေ့ဟာ ရက်ရာဇာပါပဲ။ ဒီတော့ ကိုယ့်အတွက်
ကုသိုလ်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ပညာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဥစ္စာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ရအောင်အားထုတ်တဲ့နေ့ဟာ
ရက်ကောင်းလို့ ဆိုရမှာပေါ့။ အဲဒီ လိုပြုလုပ်ဖို့အတွက် အားထုတ်တဲ့နေရာမှာ
အဓိပတိလေးပါးထပ်ပြီးတော့ လုပ်မယ်ဆိုရင် နောက်ဆုံးကုန်အောင်ပြောရရင်
ဘုရားတောင် ဖြစ်နိုင်ပါသေးတယ်ဆိုတာပါပဲ။... လို့ အွန်လိုင်းပေါ်က
လူငယ်တစ်ယောက်ကို ပြောပြဖြစ်ပါတယ်။ နောက် ဆက်ပြောဖြစ်တာကတော့ -

အဓိပတိလေးပါးကို ဘာအတွက်ပဲဖြစ်ဖြစ် ပညာရေး၊ စီးပွားရေး၊
လူမှုရေး၊ ချမ်းသာရေးစတဲ့ ဘာအရေးတွက်ပဲဖြစ်ဖြစ် ခေါင်တပ်လုပ်မယ်ဆိုရင်
အောင်မြင်မှုဟာ တဟုန်ထိုးဆိုသလို ဖြစ်ပေါ်လာလိမ့်မယ်လို့ ဆိုချင်ပါတယ်။ အဲဒီ
လေးပါးကတော့-

၁။ ပြုလုပ်ချင်တဲ့ ဆန္ဒရှိရမယ်။

၂။ တကယ်ဖြစ်အောင်လုပ်ချင်တဲ့ စိတ်ရှိရမယ်။

၃။ အဲဒီ လို စိတ်ဆန္ဒရှိပြီးဆိုရင်၊ ဆန္ဒလေးနဲ့ ရပ်မနေဘဲ ကြိုးစားမှု၊

အားထုတ်မှူရှိတဲ့ ဇွဲလုံလ ရှိရမယ်။

၄။နောက် အလုပ်တစ်ခုကို ချင့်ချိန်စဉ်းစားနိုင်တဲ့ ဉာဏ်ပညာရှိရမယ်။

အဲဒီ အင်္ဂါလေးရပ်နဲ့လုပ်မယ်ဆိုရင်

ဘုရားတောင်ဖြစ်နိုင်သေးတယ်ဆိုရင်တော့ လောကီစီးပွားရေး ပညာရေးဟာ ပြောနေစရာတောင် မလိုတော့ပါဘူး။ အဲဒီ လို ကြိုးစားမယ်ဆိုရင် ဘယ်လိုသူများပဲဖြစ်ဖြစ် နောက်ဆုံး ဘယ်နတ်ဒေဝါကပဲဖြစ်ဖြစ် လာတားလို့တောင်မရအောင် အောင်မြင်မှုဟာ ကိုယ့်ဆီကို ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်လာပါလိမ့်မယ်။

ဒီတော့ လူငယ်တိုင်းဟာ အောင်မြင်ချင်တဲ့ စိတ်ဆန္ဒရှိနေတယ်ဆိုရင် ယုံကြည်မှုကို တည်ဆောက်ပါ။ မျှော်လင့်ချက်ထားပါ။ ကိုယ်သွားချင်တဲ့လမ်းကြောင်းကို ရဲရဲဝံ့လျှောက်ပါ။ ရောက်ပါလိမ့်မယ်။ အခက်အခဲတစ်ခုမဟုတ်တော့ တစ်ခုတော့ တွေ့နိုင်ပါတယ်။ အဲဒါကို ကျော်လွှားဖို့ဆိုရင် အရေးကြီးဆုံးတော့ စိတ်ဓာတ်မကျခြင်းပါပဲ။ အက်ဒီဆင်ရဲ့ နည်းဗျူဟာအတိုင်းပါပဲ တစ်ခါမအောင်မြင်ရင် နောက်တစ်ခါ မလျှော့တဲ့ဇွဲနဲ့ ဆက်လျှောက်ပါလို့ တိုက်တွန်းပါရစေ။ ။

မောင်မင်းစိုး

Vol.1,No.17,2014// THE MYANMAR REVIEW JOURNAL

*

လူငယ်နဲ့ လမ်း

လမ်းနဲ့ပတ်သက်ပြီးတော့ ကောင်းတဲ့လမ်း၊ မကောင်းတဲ့လမ်း ဆိုပြီး နှစ်မျိုးကို ပြောပြချင်ပါတယ်။ ဒါကိုပဲ လမ်းမှားနဲ့လမ်းမှန်ဆိုပြီးတော့ သုံးစွဲကြပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဘယ်လမ်းက လမ်းမှားဖြစ်ပြီး ဘယ်လမ်းကတော့ လမ်းမှန်ဖြစ်တယ်ဆိုတာကို ပြောပြချင်ပါတယ်။ လမ်းတွေကတော့ အများကြီးပဲ ရှိနေခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီ လို များပြားလှတဲ့လမ်းတွေပေါ်ကို လျှောက်သွားနေခဲ့ကြတဲ့ လူငယ်တွေအနေနဲ့ လမ်းရဲ့သယ်ဆောင်ရာကိုလိုက်သွားမလား၊ သို့မဟုတ် ကိုယ့်ကပဲ လမ်းကိုဖောက်ပြီးတော့ လမ်းကိုဆက်သယ်ဆောင်သွားမလားဆိုတာပါပဲ။

လမ်းဆိုတာကတော့ ဘယ်လိုပန်းတိုင်ဆီသို့ ဦးတည်ပြီးသွားနေခဲ့သည်ဖြစ်ပါစေ သွားရောက်ရမယ့် လမ်းတွေကတော့ တစ်လမ်းမဟုတ်တစ်လမ်း ရှိနေခဲ့ပါလိမ့်မယ်။ ဒီတော့ လမ်းပေါ်ဖြတ်လျှောက်နေရင်း လမ်းပျောက်နေခဲ့သူတွေအနေနဲ့ဒါကို သိရပါလိမ့်မယ်။ တကယ်လို့ လမ်းပျောက်နေရင် ပန်းတိုင်နဲ့လည်း ဝေးကွာနေမှာဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် လမ်းကြောင်းပေါ်ကို ဖြတ်လျှောက်သွားပြီးတဲ့နောက်မှာ လမ်းမပျောက်အောင် သတိထားပြီးတော့ ကိုယ်သွားမယ့်လမ်းလေးကို အသုံးပြုပြီး ပန်းတိုင်ဆီကို တန်းတန်းမတ်မတ် ဦးတည်သွားနိုင်ဖို့ လိုအပ်ပါတယ်။

မြတ်ဗုဒ္ဓရဲ့လမ်းကတော့ မဇ္ဈိမပဋိပဒါလို့ ဆိုတဲ့ အလယ်အလတ်လမ်းပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ နိဗ္ဗာန်ဆိုတဲ့ ပန်းတိုင်ကိုရောက်ဖို့အတွက် မဂ္ဂင် (၈)ပါးဆိုတဲ့ လမ်းကြောင်းနဲ့ လျှောက်ဖို့ တိုက်တွန်းထားပါတယ်။ အဲဒီ လို

သွားရောက်တဲ့နေရာမှာလည်း ဗုဒ္ဓကတော့ လမ်းညွှန်သူအဖြစ်မှသာ ရှိနေခဲ့ပါတယ်။
ကိုယ်လျှောက်မှ ကိုယ်ရောက်မှာဖြစ်တဲ့အတွက် ကိုယ်တိုင်လျှောက်လမ်းဖို့ပဲ
တိုက်တွန်းတော်မူပါတယ်။ ဒီနည်းအတိုင်းပါပဲ။ လူငယ်တွေလည်း လောကီကြီးပွား၊
ပညာရေး၊ ကျန်းမာရေး စတဲ့ ပန်းတိုင်တွေအတွက် တန်းတန်းမတ်မတ်
ရောက်ချင်တယ်ဆိုရင်တော့ လမ်းကြောင်းတွေကို ညွှန်ပြခဲ့တာတွေ
လမ်းပြခဲ့တာတွေ အများကြီးရှိနေခဲ့ပြီးဖြစ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့်
ကိုယ်ရောက်ချင်တဲ့ပန်းတိုင်ဆီကို ရောက်ဖို့ကတော့ ကိုယ်တိုင်သွားဖို့
အရေးကြီးပါတယ်။

အဲဒီ လို လျှောက်တဲ့အခါမှာတော့ ပြည့်နေရမယ့် အင်္ဂါရပ်တွေလည်း
ရှိပါတယ်။ အဲဒီ လို အင်္ဂါရပ်တွေနဲ့ ပြည့်စုံမှသာ ရောက်ချင်တဲ့နေရာကိုရောက်မှာ
ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီတော့ ကိုယ့်ကိုကိုယ် ထိန်းကြောင်းခြင်းရှိရပါမယ်။ ကိုယ့်ကိုကိုယ်
မထိန်းကြောင်းနိုင်ရင်တော့ ဘယ်ကိုမှရောက်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုယ့်အားကို
ကိုးပြီးတော့ ကိုယ်သွားရောက်မယ့်ပန်းတိုင်ကို အရောက်လှမ်းနိုင်ရပါမယ်။

အထူးသဖြင့်ကတော့ စိတ်စေတနာကောင်းဖို့ဟာ
အရမ်းအရေးကြီးပါတယ်။ နှလုံးသွင်းကောင်းခြင်းလို့လည်းဆိုရမယ် ထင်ပါတယ်။
ဘာအလုပ်ကိုပဲဖြစ်ဖြစ် စေတနာပါပါနဲ့ လုပ်ဖို့ပါပဲ။ ဒီလိုလုပ်တဲ့အခါမှာ
ပတ်ဝန်းကျင်ရဲ့ရိုက်ခတ်မှု ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တွေနဲ့ တစ်ခုမဟုတ်တစ်ခု
ထိခိုက်ခံရပါလိမ့်မယ်။ ကိုယ်ဖြစ်ချင်တာလည်း ဖြစ်ချင်မှ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။
ကိုယ်မဖြစ်ချင်တာလည်း ဝင်ရောက်နေရာယူလာပါလိမ့်မယ်။ ပတ်ဝန်းကျင်ရဲ့
ရိုက်ခတ်မှုတွေကို အားအဖြစ်ယူပြီးတော့ သူတို့ပေးတဲ့ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တွေကို
နှလုံးသွင်းကောင်းကောင်းနဲ့ ရင်ဆိုင်ပြီးတော့ ဖြေရှင်းသွားဖို့ပါပဲ။

နောက် အမှီကောင်းရဖို့လည်း လိုအပ်ပါတယ်။ ကိုယ့်ထက်သိတဲ့၊
သာတဲ့၊ တတ်တဲ့လူတွေနဲ့ ပေါင်းသင်းမှသာ သူတို့ဆီကနေ
ကိုယ်ရမယ့်တန်ဖိုးတွေဟာ မြင့်တက်နေမှာဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် အစစအရာရာ

ကိုယ့်ထက်သာတဲ့လူကြီးလူကောင်းတွေကိုလည်း ဆည်းကပ်ဖို့ လိုအပ်ပါတယ်။ ဒီလိုမှ မဟုတ်ဘဲ ဘာမှမဟုတ်တဲ့လူတွေကို ပေါင်းသင်း၊ ဆည်းကပ်မှု ပြုလုပ်မယ်ဆိုရင်တော့ ကိုယ်ရှိထားတဲ့၊ အစွမ်းထက်တဲ့ လက်နက်လေးတွေတောင် တုံးသွားနိုင်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် မှီခို ဆည်းကပ်ရမယ့် လူကောင်းတွေကို ရှာကြံပြီးတော့ ပေါင်းသင်းဖို့လည်း လိုအပ်မှာ ဖြစ်ပါတယ်။

အဲဒီ လို ဆည်းကပ်ခွင့်ရပြီဆိုရင်လည်း ကိုယ်သွားရမယ့်လမ်းကို မမှိတ်မသုန် မျက်စိထဲက ဖျောက်ဖျက်မပစ်လိုက်ပါနဲ့။ လမ်းမှားနေရင် လမ်းမှန်ရောက်အောင် တည့်မတ်နိုင်ရပါလိမ့်မယ်။ လမ်းမှားကြီးအတိုင်း ဆက်လျှောက်နေရင်တော့ ပန်းတိုင်ဆိုတာနဲ့လည်း ဝေးကွာနေမှာဖြစ်သလို ကိုယ်မလိုချင်တာတွေပဲ တစ်ခုခုပြီးတစ်ခု လက်ခံနေရမှာဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် သူတို့ဆီကနေ အကြံဉာဏ်တွေ ရယူပါ။ နည်းယူပါ။ လေ့လာပါ။ သင်ယူပါ။ သူတို့ပြောကြားမှု၊ သွန်သင်မှုတွေကို လက်ခံပါ။ ဒါဟာလည်း အရေးကြီးတဲ့ အချက်တစ်ခုပါပဲ။

ဒီလိုမျိုးအောင်မြင်တဲ့ လမ်းကြောင်းပေါ်လျှောက်နိုင်ဖို့ဆိုတာ ကိုယ်နေထိုင်ရာအရပ်ဟာလည်း အရေးကြီးပါတယ်။ ကိုယ့်အတွက် သင့်တော်တဲ့နေရာဖြစ်ဖို့ လိုအပ်ပါတယ်။ ကိုယ့်အတွက် ဘာအခွင့်အလမ်းမှ မရှိရင်လည်း အဲလိုနေရာမျိုးမှာ နေပြီးတော့ ဘယ်လောက်ကြိုးစားအားထုတ်ထုတ် ကိုယ်ရောက်ချင်တဲ့ပန်းတိုင်ကို ရောက်ကောင်းရောက်နိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အရမ်းကြီးကို နှစ်တွေကြာမြင့်စွာ စတေးပြီးမှ ရောက်နိုင်ပါလိမ့်မယ်။ ဒါကြောင့် ကိုယ့်အတွက် အရေးပါတဲ့၊ အရာရောက်တဲ့ သင့်တော်နဲ့ နေရာမျိုးမှာ နေထိုင်ဖို့ဟာလည်း အရေးကြီးလှပါတယ်။ ဒါမှသာ လမ်းကြောင်းဟာ ရှင်းရှင်းလင်းလင်းနဲ့ လျှောက်ရတာ အဆင်ပြေနေမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

အသစ်သစ်တွေကတော့ နေ့စဉ်နဲ့အမျှပါပဲ။ မရိုးနိုင်အောင် အပြိုင်အဆိုင်ထွက်ပေါ်နေခဲ့ပါတယ်။ ဒီအသစ်တွေ ထွက်ပေါ်တယ်ဆိုတာ

တီထွင်သူတွေရဲ့ စွမ်းအား ကြောင့်ပါပဲ။ သူတို့ဟာလည်း သူတို့သွားနေတဲ့လည်းတွေကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု မရိုးနိုင်အောင် နည်းပညာအကူအညီနဲ့ဖောက်ထွင်းနေခဲ့ကြတာပါပဲ။ ဒီလို လမ်းကြောင်းသစ်တွေဆီကို သွားတဲ့အခါ ပင်မလမ်းမကြီးဖြစ်တဲ့ ဦးတည်ရာလမ်းကြောင်းကို မပျောက်စေဘဲ လမ်းသစ်လေးတွေ လမ်းသွယ်လေးတွေကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဖောက်ပြီးတော့ သွားခဲ့ကြတာဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် သူတို့က ရှိပြီးသားလမ်းတွေကိုလည်း ကောင်းသထက်ကောင်းအောင် ပြုပြင်ရင်း မရှိသေးတဲ့ အသုံးကျမယ့်လမ်းသစ်တွေကိုလည်း ဖောက်လုပ်သူအဖြစ်နဲ့ ပန်းတိုင်ရောက်တဲ့အထိ ဆက်လျှောက်နေကြလို တစ်ခုပြီးတစ်ခု အသစ်တွေ လက်ဆင့်ကမ်းတွေ့ရှိခဲ့ကြတာလည်း ဖြစ်ပါတယ်။

ဒါကြောင့် လူငယ်တွေလည်း မူလရည်ရွယ်ရင်း လမ်းကြောင်းကို မပျောက်ပစ်ပါနဲ့။ မပျောက်စေနဲ့။ ဒီလမ်းကြောင်းအတိုင်း ကိုယ်ရည်ရွယ်ရာ ပန်းတိုင်ကို အရောက်သွားပါတယ်။ အဲဒီ လို အရောက်သွားတဲ့အခါ မျိုးမှာလည်း လမ်းသစ်တွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ကိုယ်တိုင်ဖောက်လုပ်နိုင်သူအဖြစ်က ကိုယ့်အတွက်ရော၊ သူတစ်ပါးအတွက်ရော အသုံးချလို့ရမယ့် အကျိုးရှိမယ့် အဆင်ပြေမယ့် လမ်းသစ်တွေကို ဖောက်နိုင်သူဖြစ်ဖို့ တိုက်တွန်းချင်ပါတယ်။

ဒီနေရာမှာ ကိုသိန်းဇော် ရဲ့ “ပန်းတိုင်” ဆိုတဲ့ ကဗျာလေးက အလိုလို နှုတ်ဖျားမှာ ပေါ်လာတာကြောင့် ဒါလေးကို ပြန်ပြီးတော့ ဖောက်သည်ချလိုက်ပါတယ်။ ဒီကဗျာလေးကို ဖတ်ပြီးတော့ မပြီးဆုံးနိုင်တဲ့ ခရီးရှည်ကြီးကို မမှိတ်မသုန် ဆက်လက်ပြီးတော့ လမ်းကြောင်းမှန်ပေါ်ကနေ မသွေဖည်ဘဲ လျှောက်လှမ်းနိုင်သူ ဖြစ်ပါစေလို့ မှာချင်ပါတယ်။

“ပန်းတိုင်”

မရောက်သေးရင်

ရောက်အောင်သွား

ရောက်ရင် တစ်ထောက်နား

ပြီးရင် ရှေ့ဆက်သွား

အဲဒီ မှာ ဘာမှ မရှိဘူး။ ။

မောင်မင်းစိုး

Vol.1, No.28, 2014// THE MYANMAR REVIEW JOURNAL

*

လူငယ် နဲ့ အမျိုးသားရေးစိတ်ဓာတ်

အမျိုးသားရေးစိတ်ဓာတ်ဆိုတာလေး စဉ်းစားမိသွားတယ်။

ဒီတစ်ပတ်တော့ လူငယ်တွေအတွက် ဒါလေးကို ရှင်သန်စေချင်တာကြောင့် ဆောင်းပါးလေး ရေးဖြစ်လိုက်ပါတယ်။ လူငယ်တွေရဲ့ဖွံ့ဖြိုးမှုဟာ ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာ၊ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာမှာရော အားကောင်းစွာနဲ့ နိုးကြားနေခဲ့တာကို သိပါတယ်။ ဒီလို နိုးကြားနေခဲ့တဲ့ စိတ်ဓာတ်လေးတွေကို ပိုမိုပြီးတော့ ရှင်သန်စေဖို့ ထက်မြက်စေဖို့၊ ခိုင်မာစေဖို့၊ အားကောင်းစေဖို့တော့ အထူးပဲ လိုအပ်ပါတယ်။

အမျိုးသားရေးစိတ်ဓာတ်ဆိုတာ ဘာလဲ။ မြန်မာတွေရဲ့

အမျိုးသားရေးစိတ်ဓာတ်သည် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်မှ ဆင်းသက်လာသည့်စိတ်ဓာတ်ဟု သာမန်အားဖြင့်ဆိုရင် ရပါလိမ့်မယ်။ အထူးသဖြင့်တော့ တရားမျှတဖို့လိုအပ်ပါတယ်။ ဒီတော့ တရားမျှတဖို့ဆိုတာ မတရားတာတွေကို မောင်းထုတ်ပြီးတော့ အားလုံးအနေနဲ့ လူတစ်ယောက်မှာရှိရမယ့် ဓမ္မစွမ်းအားတွေရှိဖို့ လိုအပ်ပါတယ်။ ဓမ္မစွမ်းအားဆိုတာက ကောင်းမွန်စွာ နှလုံးသွင်းဆင်ခြင်နိုင်စွမ်း၊ အကောင်းမြင်စိတ်ဓာတ် စတာတွေနဲ့ ရှင်သန်ထက်မြတ်နေရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

မြန်မာတွေဟာ ကမ္ဘာမှာ ဖော်ရွေမှုအရှိဆုံး တိုင်းပြည်အနေနဲ့ ထင်ရှားပါတယ်။ ဖော်ရွေတယ်ဆိုတာ ဖြူစင်မှု၊ ရိုးသားမှုတွေနဲ့ ဖွဲ့စည်းထားတဲ့ လှပတဲ့စကားလုံးပါပဲ။ လှပတဲ့အပြုအမူပါပဲ။ ဒါဟာလည်း အမျိုးသားရေးစိတ်ဓာတ်ပါပဲ။ ဒီစကားလုံးရဲ့ နောက်ကွယ်မှာ အားကောင်းတဲ့အချက်တွေ များပြားစွာရှိနေဆဲပါ။ သနားမှု၊ ကြင်နာမှု၊ ချစ်ခင်မှု၊

စတာတွေပါပဲ။ ဒီစကားလုံးတွေ အပြုအမူတွေတည်ဆောက်ထားတာ ဖြစ်တာကြောင့် ရှေးယခင်ကလို တစ်မျိုးသားလုံးရဲ့ စိတ်ဓာတ်အဖြစ် ဆက်လက်တည်တန့်နေနိုင်ဖို့ လူတိုင်းမှာ အထူးသဖြင့် လူငယ်တိုင်းမှာ တာဝန်ရှိနေပါတယ်။

အားနာမှု၊ ဒီစကားလုံးဟာ ဘယ်တိုင်းပြည်မှာမှ မရှိတဲ့စကားလုံးဖြစ်သလို၊ ဘယ်တိုင်းပြည်မှာမှ လိုက်နာကျင့်ကြံခြင်းမရှိတဲ့ စကားလုံးအပြုအမူပါပဲ။ ဒီစကားလုံးနဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော့ အားနာတယ်ဆိုတာကို အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆိုချက်နဲ့အတူ ဒီစိတ်ဓာတ်လေးကို ကမ္ဘာကိုချပြပြီး ဘွဲ့ယူစာတမ်းပြုစုတဲ့ အမေရိကန်မလေးတစ်ယောက်နဲ့ ချင်းမိုင်မှာဆုံဖူးတယ်။ အားနာတယ်ဆိုတာ ဘယ်မှာမှ မရှိဘူးလို့ သူကဆိုပါတယ်။ ခက်တာက ဘယ်မှာမှမရှိတဲ့ စကားလုံးဖြစ်နေတော့ သူ့အနေနဲ့ ဒီစကားလုံး ဂလိုဘယ်လ်မူပြုဖို့၊ အများနားလည်ဖို့၊ လက်ခံဖို့ ဘယ်လိုဘာသာပြန်ရမလဲဆိုတာ အရင်စဉ်းစားနေခဲ့ရတယ်လို့ဆိုပါတယ်။

မြန်မာတွေအနေနဲ့ အားနာတယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုပုံစံ၊ ဘယ်လိုတုန့်ပြန်ချက်၊ ဘယ်လိုအပြုအမူဆိုတာမျိုးသိပြီးဖြစ်ပါတယ်။ ဒီစကားလုံး ဒီအပြုအမူဟာလည်း အမျိုးသားရေးစိတ်ဓာတ်ပါပဲ။ အားနာလို့ လိုက်လျောမိတာဆိုတာမျိုး၊ ငါတော့ လုပ်မပေးနိုင်လို့၊ မသွားနိုင်လို့၊ မကူညီနိုင်လို့ အားနာလိုက်တာဆိုတာမျိုးတွေ နေ့စဉ်နဲ့အမျှ ကြားနေခဲ့ရပါလိမ့်မယ်။ ဆိုတော့ ဒီ အားနာတယ်ဆိုတဲ့ စကားလုံးလေး အပြုအမူလေးဟာလည်း လူတစ်ယောက်မှာ ရှိသင့်တဲ့ ချစ်ခင်ကြင်နာမှု၊ စာနာနားလည်မှု တစ်ခုခု မကူညီနိုင်လို့ စိတ်မကောင်းမှုစတာတွေနဲ့ ထုံမွမ်းထားတဲ့စိတ်ဓာတ်ပါပဲ။ ဒါကြောင့် ဒီစကားလုံးလေးကိုလည်း အမျိုးသားရေးစိတ်ဓာတ်ကို ထမ်းဆောင်သူပီပီ ပျောက်ကွယ်မသွားရအောင် ထိန်းသိမ်းသင့်ပါတယ်။

အချင်းချင်း ကူညီရိုင်းပင်းမှုဟာလည်း မြန်မာတွေရဲ့ အားကောင်းတဲ့

အမျိုးသားရေးစိတ်ဓာတ် ပါပဲ။ ကမ္ဘာမှာ အဆင်းရဲဆုံးနိုင်ငံတွေထဲမှာ ပါဝင်နေပေမယ့် လူတစ်ယောက်ချင်းစီကို စစ်တမ်းကောက်ကြည့်တဲ့အခါ မြန်မာတွေဟာ အလှူအတန်း အပေးအကမ်းအရက်ရောဆုံးတိုင်းပြည်လို့ စစ်တမ်းတစ်ခုရဲ့ ထုတ်ပြန်ချက်အရ သိရပါတယ်။ မှန်ပါတယ်။ ဒါဟာလည်း စာနာစိတ်နဲ့ တည်ဆောက်ထားတဲ့ အပြုအမူတစ်ခုပါပဲ။ အနောက်ကမ္ဘာမှာဆို ကိုယ့်အိမ်နဲ့ဘေးချင်းကပ်နေတဲ့လူအချင်းချင်းတောင် တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ကူညီဖို့နေနေသာသာ အသိမိတ်ဆွေပုံစံမျိုးအနေနဲ့ စကားပင် ပြောကြတာမျိုး မရှိပါဘူး။

ဒီမှာဆိုရင် အားလုံးဟာ တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ကူညီရိုင်းပင်းစိတ်နဲ့ အားလုံးတက်ညီလက်ညီလုပ်ပေးကြတာ အားလုံးအသိပါပဲ။ အထူးသဖြင့်တောရွာတွေမှာ ပိုမိုပြီးတော့ သိသာပါတယ်။ တကယ်တော့ ဒီလိုမျိုး ကူညီရိုင်းပင်းမှုဆိုတာကလည်း ရွှေမြန်မာတွေရဲ့ စစ်မှန်တဲ့အမျိုးသားရေးစိတ်ဓာတ်ပါပဲ။ ခုနကပြောသလို တောရွာတွေမှာဆို နာရေးအတွက်ပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ သာရေးအတွက်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ တစ်ရွာလုံးတက်ညီလက်ညီ ကူညီမှုတွေနဲ့ ပျော်တပြုံးပြုံးနဲ့ အချင်းချင်း စနောက်ပြီးတော့ မမောနိုင်မပမ်းနိုင် လုပ်နေကြတာမျိုးဟာ ဘယ်တိုင်းပြည်မှာမှ တွေ့ရမှာမဟုတ်ပါဘူး။ ဒါကြောင့် ဒီလို လှပတဲ့၊ နူးညံ့တဲ့အမျိုးသားရေးစိတ်ဓာတ်ကို မကွယ်ရလေအောင်၊ မပျောက်ရလေအောင်၊ မပျက်ရလေအောင်၊ လူတိုင်းမှာ တာဝန်ရှိပါတယ်။ လူငယ်တွေအနေနဲ့လည်း လက်ဆင့်ကမ်းပြီး သယ်ဆောင်သွားဖို့ တာဝန်ရှိပါတယ်။

နောက် အချင်းချင်းဆက်ဆံရေးမှာ ဂါရဝတရား၊ နိဝါတတရားဟာလည်း ဗုဒ္ဓရဲ့မင်္ဂလာတရားတော်အတိုင်း လှပစွာတည်ဆောက်ထားတဲ့မြန်မာတို့ရဲ့ အမျိုးသားရေးစိတ်ဓာတ်ပါပဲ။ လူငယ်နှင့်လူကြီး ဆက်ဆံရေး၊ ဆရာနဲ့ တပည့်ဆက်ဆံရေး၊ မိဘနဲ့သားသမီး၊ ဆက်ဆံရေး၊ အချင်းချင်းအပြန်အလှန် ဆက်ဆံရေး စသဖြင့် သူ့စည်းမှာ ရပ်တန့်ပြီး

ဆက်ဆံပြီးတော့ အပြောအဆို၊ အပြုအမူ၊ အနေအထိုင် စတာတွေဟာလည်း လှပတဲ့လူသားပီသတဲ့ စိတ်ဓာတ်တွေပါပဲ။ ဒီလိုမျိုးစိတ်ဓာတ်လေး အခုအချိန်အထိရှင်သန်နေခဲ့တယ်ဆိုတာ အစဉ်အဆက် လက်ဆင့်ကမ်းသယ်ဆောင်ခဲ့လို့ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

ဥပမာ .. ဒီမှာဆို ကျောင်းဆရာတစ်ယောက်ကိုပဲ ကြည့်ကြည့်ပေါ့၊ ဘယ်လောက် ရိုသေမှု၊ လေးစားမှု၊ ချင်ခင်မှု၊ တန်ဖိုးထားမှုရှိသလဲ ဆိုတာပါ။ မိဘနဲ့တောင် တစ်ဂိုဏ်းတည်းထားပြီး လေးစားကြတယ်။ ရိုသေကြတယ်။ ချစ်ခင်ကြတယ်။ တန်ဖိုးထားကြတယ်။ ကျောင်းဆရာပြောရင်လည်း တစ်သွေမတိမ်းလိုက်နာကြတယ်။ ဒါဟာလည်း ဘယ်တိုင်းပြည်မှာမှ မရှိတဲ့ဆက်ဆံရေးပါပဲ။ ဒါကတော့ တစ်ခုလောက်ကိုပဲ သာမန်လောက်ပဲ မီးမောင်းထိုးပြတာပါ။ အဲဒီ လိုပါပဲ အခြားအခြားသော ဆက်ဆံရေးမှာလည်း ဂါရဝတရားရှိသလို၊ နိဝါတဆိုတဲ့ နှိမ့်ချမှုလေးတွေ ရှိပါတယ်။ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် မောက်မောက်မာမာဆက်ဆံတာမျိုးတွေ အရမ်းပဲနည်းပါးတယ်။ မရှိသလောက်ကိုပဲ ဆက်ဆံပါတယ်။ စကားပြောရင်တောင် ကျွန်တော်၊ ကျွန်မဆိုတဲ့ လေသံမျိုးနဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကျွန်တစ်ယောက်လို နှိမ့်ချတဲ့လေသံမျိုး ပြောဆိုတာမျိုးပါပဲ။ ဒီလို အချင်းချင်း ဂါရဝတရား၊ နိဝါတတရားဆိုတာမျိုးတွေကိုလည်း ဆက်လက်ပြီး တော့ရှိနေရမှာဖြစ်ပါတယ်။ ဒါဟာလည်း အမျိုးသားရေးစိတ်ဓာတ်ဖြစ်လို့ မဖျောက်ဖျက်သင့်ပါဘူး။ အခြားခြားသော ကမ္ဘာအသီးသီးကနေ ယဉ်ကျေးမှုဖြစ်တဲ့ အမျိုးသားရေးစိတ်ဓာတ်တွေအနေနဲ့လည်း ရှင်သန်နေဖို့ အထူးပဲလိုအပ်ပါတယ်။

ယုံကြည်လေးစားမှုဟာလည်း စိတ်ကောင်းစိတ်မြတ်နဲ့ ရစ်ပတ်ထားတဲ့ စကားလုံး အပြုအမူဖြစ်ပါတယ်။ ဒါဟာလည်း အမျိုးသားရေးစိတ်ဓာတ်ပါပဲ။ ယုံကြည်မှုဆိုတာ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ယုံကြည်တာမျိုးဖြစ်ပြီးတော့ လေးစားမှုဆိုတာ ဒီနေရာမှာတော့ တန်ဖိုးထားမှုကိုပဲ ပြောချင်ပါတယ်။

ယုံကြည်မှုကို တန်ဖိုးထားတဲ့သူကိုပဲ လေးစားခံရခြင်းလို့ ဆိုပါတယ်။ မှန်ပါတယ်။
ယုံကြည်မှုဟာလည်း အရမ်းပဲအရေးကြီးတဲ့ စကားလုံးအပြုအမူ ဖြစ်ပါတယ်။
အချင်းချင်း မယုံကြည်နိုင်ရင် တိုင်းပြည်တောင်ပျက်စီးမှုဆီကို
ဦးတည်သွားနိုင်ပါတယ်။ ဆိုတော့ တစ်နေ့တော့ဖြစ်လာမှာပဲဆိုတဲ့
စိတ်ဓာတ်နဲ့ယုံကြည်မှုကို မြှင့်တင်ပြီးတော့ တန်ဖိုးထားတာဟာလည်း
လှပတဲ့အမျိုးသားရေးစိတ်ဓာတ်ဖြစ်နေပါတယ်။

အချုပ်ဆိုရမယ်ဆိုရင် လူတိုင်းဟာ အထူးသဖြင့် လူငယ်တိုင်းမှာ
ဒီလိုမျိုးတန်ဖိုးတွေ စံနှုန်းတွေနဲ့ ဘယ်လိုတိုင်းတာတိုင်းတာ အတိုင်းခံနိုင်တဲ့
အမျိုးသားရေးစိတ်ဓာတ်တွေကို မပျောက်ကွယ်ရလေအောင်
လက်ဆင့်ကမ်းသယ်ဆောင်ရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် လူသားတစ်ဦးချင်း
မိမိတို့ရဲ့ တာဝန်ဆိုတာမျိုးအထိ ဒီအမျိုးသားရေးစိတ်ဓာတ်တွေကို ထက်မြက်စေဖို့၊
ရှင်သန်စေဖို့ အားလုံးမှာတာဝန်သိစိတ်နဲ့ သယ်ဆောင်သွားနိုင်ကြစေကြောင်း
ပြောပြလိုက်ပါတယ်။

မောင်မင်းစိုး

Vol.1,No.19,2014// THE MYANMAR REVIEW JOURNAL

*